

พระธรรมโยเอลและคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งเลาตีเย เซีย - ตอนที่ห้า

นานเท่าใด? ตราประทับดวงที่ห้า

Jeff Pippenger

2025-12-07

เมื่อ "ความสว่างสำหรับเวลานั้นถูกประทานให้" ก็ย่อมมีได้เพียงว่าจะ "ได้รับไว้" หรือ "ถูกปฏิเสธ" การแยกออกซึ่งบังเกิดขึ้นเมื่อความสว่างนั้นถูกนำเข้ามา เป็นพระราชกิจของชาวประเสริฐนรีนทร์ ซึ่งรวมไม่เพียงแต่การประทับตราประชากรของพระเจ้าเท่านั้น

แต่ยังรวมถึงการแยกข่าวสาส์นออกจากข่าวละมานด้วย

กระบวนการทดสอบและการแยกขั้นสุดท้ายได้เริ่มขึ้นเมื่อ 9/11 เมื่อคำถามเชิงพยากรณ์ถามว่า

"อีกนานเท่าใด?" และคำตอบเชิงพยากรณ์คือ "จนกว่าจะถึงกฎหมายวันอาทิตย์"

การกล่าวถึงครั้งสุดท้ายของสัญลักษณ์ "อีกนานเท่าใด" ปรากฏอยู่ในตราดวงที่ห้าในพระธรรมวิวรณ์

และเมื่อพระองค์ทรงเปิดตราดวงที่ห้า

ข้าพเจ้าได้เห็นได้แทนบุชชาดวงวิญญาณของบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าเพราะพระวาระของพระเจ้า

และเพราะคำพยานซึ่งเขาทั้งหลายยึดถือไว้ และพวกเขาร้องเสียงดังว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า

ผู้ทรงบริสุทธิและสัตย์จริง พระองค์จะยังไม่ทรงพิพากษาและทรงแก้แค้นแทนโลหิตของพวกเขาข้าพระองค์ต่อบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกอีกนานเท่าใด?"

และได้ประทานเสื้อคลุมสีขาวแก่เขาทุกคน และมีพระดำรัสแก่เขาว่า ให้เขาทั้งหลายหยุดพักอีกชั่วระยะหนึ่ง จนกว่าผู้รับใช้ร่วมกันกับเขาและพี่น้องของเขา ผู้ซึ่งจะต้องถูกฆ่าเหมือนอย่างที่เขาทั้งหลายถูกฆ่านั้น จะครบจำนวน วิวรณ์ 6:9-11

การตรึงใจทรงวางคำตอบต่อคำถามว่า "อีกนานเท่าใด" ซึ่งถูกถามโดย "จิตวิญญาณของบรรดาผู้ที่ถูกฆ่า" ไว้ในอนาคต เมื่อกลุ่มที่สองของมรณสักขีแห่งสันตะสำนักได้ครบจำนวนขึ้น

เหตุการณ์นั้นเริ่มต้นขึ้นที่กฎหมายวันอาทิตย์ และด้วยเหตุนี้เอง ซิสเตอร์ไวท์จึงระบุว่า วิวรณ์ บทที่สิบแปด

เป็นความสำเร็จสัมฤทธิ์ของมรณสักขีกลุ่มที่สอง มี "เสียง" สองเสียงในห้าข้อแรก; เสียงแรกบ่งชี้ถึง 9/11

และเสียงที่สองเรียกชายและหญิงให้ออกมาจากบาบิโลนในเวลาของกฎหมายวันอาทิตย์

ซิสเตอร์ไวท์ระบุว่าสัญลักษณ์ของ "อีกนานเท่าใด" ในตราดวงที่ห้า เชื่อมโยงกับห้าข้อแรกของวิวรณ์

บทที่สิบแปด เพื่อวางโครงสร้างช่วงเวลาจาก 9/11 ถึงกฎหมายวันอาทิตย์

จุดเน้นมิได้อยู่ที่การแยกออกและการประทับตราประชากรของพระเจ้า

แต่เป็นที่การพิพากษาสันตะสำนักเนื่องด้วยการฆาตกรรมมรณสักขีแห่งประวัติศาสตร์ในอดีต

และมรณสักขีเหล่านั้นในช่วงวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์

ซึ่งประกอบกันขึ้นเป็นกลุ่มที่สองของมรณสักขีแห่งสันตะสำนัก

"เมื่อดวงตราที่ห้าถูกเปิดออก ยอห์นผู้ได้รับวิวรณ์ได้เห็นในนิมิตว่า

ได้แทนบุชชานั้นมีหมู่ชนที่ถูกสังหารเพราะพระวาระของพระเจ้าและเพราะคำพยานของพระเยซูคริสต์

ภายหลังจากนั้นก็ถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่พรรณนาไว้ในวิวรณ์บทที่สิบแปด

เมื่อบรรดาผู้ที่สัตย์ซื่อและเที่ยงแท้ถูกทรงเรียกให้ออกมาจากบาบิโลน [วิวรณ์ 18:1-5, quoted.]

Manuscript Releases, volume 20, 14.

ในอีกข้อความหนึ่งที่นางระบุถึงบรรดามรณสักขีแห่งตราประทับดวงที่ห้า และบรรดามรณสักขีอีกกลุ่มหนึ่งในอนาคตและเป็นกลุ่มที่สอง ซึ่งถูกรวบรวมขึ้นในวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ นางกล่าวว่าฉากเหล่านั้น “จะอยู่ในช่วงเวลาแห่งอนาคต” เสียงทั้งสองในวิวรณ์บทที่สิบแปดเป็นตัวแทนของ “ช่วงเวลาแห่งอนาคต” เสียงแรกในตอนเริ่มต้นที่ 9/11 และเสียงที่สองที่กฎหมายวันอาทิตย์

“และเมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่ห้า

ข้าพเจ้าเห็นดวงวิญญาณของบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าเพราะพระวาระของพระเจ้า

และเพราะคำพยานซึ่งเขาทั้งหลายยึดถืออยู่นั้น อยู่ใต้แท่นบูชา และพวกเขาร้องด้วยเสียงอันดังว่า

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงบริสุทธิ์และสัตย์จริง อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะยังไม่ทรงพิพากษาและทรงแก้แค้นโลหิตของพวกเขาข้าพระองค์แก่บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก?

และได้มีเสื่อคลุมสีขาวประทานแก่พวกเขาทุกคน [พวกเขาได้รับการประกาศว่าเป็นผู้บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์] และมีพระดาร์สแก่พวกเขาว่า ให้พักอยู่ต่อไปอีกชั่วระยะหนึ่ง

จนกว่าผู้รับใช้ด้วยกันของพวกเขาและพี่น้องของพวกเขา ซึ่งจะถูกฆ่าเช่นเดียวกับพวกเขา จะครบจำนวน' [วิวรณ์ 6:9-11] ณ ที่นี้มีภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ทรงสำแดงแก่ยอห์น ซึ่งมีใช้ความเป็นจริงในขณะนั้น หากแต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาแห่งอนาคต”

“วิวรณ์ 8:1-4 อ้างไว้” Manuscript Releases, เล่ม 20, หน้า 197.

ซิสเตอร์ไวท์เชื่อมโยงความสำเร็จสมบูรณ์ของการก่อรูปของกลุ่มมรณสักขีกลุ่มที่สองไว้กับอนาคต และในอีกตอนหนึ่งนางอ้างถึง วิวรณ์ 18:1-5 ซึ่งระบุถึงเสียงหนึ่งในสามข้อแรก และอีกเสียงหนึ่งในข้อสี่และห้า เสียงแรกบ่งชี้ถึงเหตุการณ์ 9/11 เมื่ออาคารขนาดใหญ่ของนครนิวยอร์กพังหลายลง และเสียงที่สองคือกฎหมายวันอาทิตย์ เมื่อฝูงแกะอีกพวกหนึ่งของพระเจ้าถูกทรงเรียกให้ออกมาจากบาบิโลน ในตอนที่สองนั้น นางกล่าวถึงวิวรณ์บทที่แปดและสี่ข้อแรก ซึ่งระบุถึงการเปิดผนึกดวงที่เจ็ด เมื่อถ่านเพลิงจากบนแท่นบูชาถูกเหวี่ยงลงมายังแผ่นดินโลก อันสอดคล้องกับวันเพ็ญเทคอสต์ เมื่อไฟลงมาจากสวรรค์และส่องสว่างแก่เหล่าสาวก เช่นเดียวกับที่ศิลาสิบสองก้อนของเอลียาห์ได้รับการส่องสว่าง และดังที่ได้แสดงไว้โดยสิ้นทั้งหลายจุดไฟเหนือเหล่าสาวก

นานเท่าใด? เศคาริยาห์ & ยอห์น

“นานเท่าใด” เป็นสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์ของช่วงเวลาตั้งแต่ 9/11 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ ซึ่งได้ถูกทำให้เป็นแบบอย่างไว้ในเรื่องราวของภูเขาคาร์เมล ประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์ตั้งแต่ปี 1840 ถึง 1844 ประวัติศาสตร์ของโมเสสตั้งแต่ภัยพิบัติประการที่แปดถึงประการที่สิบ คำพยานของบรรดามรณสักขีแห่งตราประทับดวงที่ห้า และในเศคาริยาห์ก็ได้มีการตั้งคำถามว่า “นานเท่าใด” จนกว่าพระเจ้าจะทรงพระเมตตาต่อกรุงเยรูซาเล็มซึ่งได้อยู่ในบาบิโลนเป็นเวลาเจ็ดสิบปี.

แล้วทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์จึงทูลตอบว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์จอมโยธา พระองค์จะไม่ทรงพระกรุณาต่อเยรูซาเล็มและต่อบรรดาหัวเมืองแห่งยูดาห์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกริ้วต่อเมืองเหล่านั้นมาตลอดเจ็ดสิบปีนี้ อีกนานเท่าใด?”

และพระยาห์เวห์ตรัสตอบทูตสวรรค์องค์นั้นที่สนทนากับข้าพเจ้าด้วยถ้อยคำอันดี และถ้อยคำอันปลอบประโลมใจ

ทูตสวรรค์องค์นั้นผู้สนทนากับข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “จงร้องประกาศว่า พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เราหวงแหนเยรูซาเล็มและศิโยนด้วยความหวังเป็นอย่างยิ่ง และเรากริ้วบรรดาประชาชาติที่อยู่อย่างสบายเป็นอย่างมาก เพราะเราเพียงแต่กริ้วอยู่บ้างเล็กน้อย

แต่พวกเขากลับซ้ำเติมความทุกข์ลำบากนั้น เหตุฉะนั้น พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า เราได้กลับมาเยี่ยมเยินด้วยพระกรุณา พระนิเวศของเราจะถูกสร้างขึ้นในเมืองนั้น พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ และเชือกมัดจะถูกชิงเหนียวเยรูซาเล็ม” จงร้องประกาศอีกว่า “พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ เมืองทั้งหลายของเราจะสิ้นเหลืออีกด้วยความรุ่งเรือง และพระยาห์เวห์จะทรงปลอบประโลมศิโยนอีก และจะทรงเลือกเยรูซาเล็มอีก” เศคาริยาห์ 1:12-17

ซิสเตอร์ไวท์ได้เชื่อมโยงโดยตรงระหว่าง “เจ็ดสิบปี” ของเศคาริยาห์ ซึ่งอิสราเอลโบราณตามตัวอักษรตกอยู่ในความเป็นทาสต่อบาบิโลนตามตัวอักษร กับช่วงเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีตั้งแต่ ค.ศ. 538 ถึง 1798 ซึ่งอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณ (คริสเตียน) ตกอยู่ในความเป็นทาสต่อบาบิโลนฝ่ายจิตวิญญาณ (โรมันคาทอลิก)

“คริสตจักรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกตกอยู่ในภาวะเป็นเชลยอย่างแท้จริงตลอดช่วงเวลาอันยาวนานแห่งการข่มเหงอย่างไม่ลดละนี้ เช่นเดียวกับที่บุตรหลานของอิสราเอลถูกกักไว้เป็นเชลยในบาบิโลนตลอดช่วงเวลาแห่งการเป็นเชลยนั้น” Prophets and Kings, 714.

ในปี ค.ศ. 1798 เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี ชาวสารแรกในสามข่าวสารซึ่งถูกแทนด้วยทูตสวรรค์ทั้งหลายในวิวรณ์บทที่สิบสี่ได้มาถึง ชาวสารที่สองมาถึงในวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1844 และชาวสารที่สามในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ประวัติศาสตร์ซึ่งถูกเป็นสัญลักษณ์โดยคำถามว่า “อีกนานเท่าใด” นั้นเริ่มตั้งแต่ 9/11 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ และช่วงเวลาดังกล่าวได้ถูกทำให้เป็นแบบอย่างไว้ในจุดเริ่มต้นของลัทธิแอ็ดเวนติสต์ในขบวนการมิลเลอร์ไรต์ ตั้งแต่วันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ช่วงเวลานั้นได้รับการพรรณนาเชิงสัญลักษณ์โดยยอห์นผู้ได้รับการสำแดงในบทที่สิบ เมื่อยอห์นกินหนังสือม้วนเล็กซึ่งหวานในปากของเขา แต่กลับขมในท้องของเขา

แล้วเสียงซึ่งข้าพเจ้าได้ยินจากสวรรค์นั้นก็กล่าวกับข้าพเจ้าอีกว่า “จงไปหยิบหนังสือเล่มน้อยที่เปิดอยู่ในมือของทูตสวรรค์ซึ่งยืนอยู่เหนือทะเลและเหนือแผ่นดิน” แล้วข้าพเจ้าก็ไปหาทูตสวรรค์นั้นและกล่าวแก่ท่านว่า “ขอหนังสือเล่มน้อยนั้นแก่ข้าพเจ้า” และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “จงรับมันไปและกินเสีย มันจะทำให้ท้องของเจ้าขม แต่ในปากของเจ้าจะหวานดุจน้ำผึ้ง” และข้าพเจ้าก็หยิบหนังสือเล่มน้อยนั้นออกจากมือของทูตสวรรค์และกินเสีย และในปากของข้าพเจ้าก็หวานดุจน้ำผึ้ง และเมื่อข้าพเจ้ากินมันแล้ว ท้องของข้าพเจ้าก็ขม

และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า เจ้าจะต้องพยากรณ์อีกครั้งต่อหน้าชนชาติทั้งหลาย ประชาชาติทั้งหลาย ภาษาทั้งหลาย และบรรดากษัตริย์” วิวรณ์ 10:8-11

ประวัติศาสตร์ที่ยอห์นกำลังยกขึ้นแสดงนั้น ถูกเป็นตัวแทนโดยหนังสือม้วนที่ถูกกินเข้าไป เพราะการกินนั้นเป็นสัญลักษณ์แทนการที่พวกมิลเลอร์ไรต์ได้เข้าใจข่าวสาร และประสบการณ์ของพวกเขาในการประกาศข่าวสารนั้น ดังนั้น เมื่อทันทีภายหลังจากที่ประวัติศาสตร์นั้นถูกนำเสนอออกมา ยอห์นได้รับคำบอกว่าจำต้องเผยพระวจนะอีกครั้งหนึ่ง การเผยพระวจนะที่ถูกขังอยู่นั้นคือประวัติศาสตร์ของปี 1840 ถึง 1844 ยอห์นได้รับคำบอกว่าประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอร์ไรต์ตั้งแต่ปี 1840 ถึง 1844 ถูกทำซ้ำอีกครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์แห่งวาระสุดท้ายของแอ็ดเวนติสม์ ทั้งนี้ที่ยอห์นได้รับคำบอกว่าเขาจำต้องเผยพระวจนะอีกครั้งหนึ่ง เขาก็ได้รับคำบอกให้วัดพระวิหาร

และมีไม้ลำอ่อนหนึ่งเหมือนไม้เท้าได้ประทานแก่ข้าพเจ้า และทูตสวรรค์นั้นยืนอยู่กลางกล่าวว่า
“จงลุกขึ้นและวัดพระวิหารของพระเจ้า ทั้งแท่นบูชา และบรรดาผู้ที่มีสการอยู่ในนั้น
แต่ลานซึ่งอยู่นอกพระวิหารนั้น อย่าวัดเลย จงละไว้เสีย เพราะว่าได้ทรงมอบไว้แก่บรรดาคนต่างชาติแล้ว
และเขาทั้งหลายจะเหยียบย่ำนครบริสุทธิอยู่ตลอดสี่สิบสองเดือน” วิวรณ์ 11:1, 2

งานซึ่งได้มอบหมายแก่อาเวอนทิสมีภายหลังวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 นั้น
ยอห์นได้พรรณนาไว้ว่าเป็นการวัดหรือการก่อสร้างพระวิหาร
สอดคล้องกับพระสัญญาที่กล่าวไว้ในเศคาริยาห์ว่า “เส้นเชือกจะถูกขึงออกเหนือเยรูซาเล็ม”
อีกครั้ง—เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า “จะทรงเลือกเยรูซาเล็มอีก” ประวัติศาสตร์ซึ่งปรากฏเป็นภาพแทนในช่วงเริ่ม
ต้นของอาเวอนทิสมีด้วยขบวนการฟีลาเดลเฟียแห่งอาเวอนต์นิยมมิลเลอร์ไรต์นั้น
ได้ถูกทำซ้ำอีกครั้งในช่วงสิ้นสุดของอาเวอนทิสมีด้วยขบวนการฟีลาเดลเฟียของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน
ที่ความผิดหวังครั้งใหญ่เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ช่วงระยะเวลาหนึ่งซึ่งถูกพรรณนาไว้ว่าเป็น
“วันทั้งหลายแห่งเสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ด” ก็ได้เริ่มต้นขึ้น

แต่ในสมัยแห่งเสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ด เมื่อท่านจะเริ่มเปาตรนั้น ความล้าลึกของพระเจ้าก็จะสำเร็จ
ดังที่พระองค์ได้ทรงประกาศไว้แก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวงศาศดาพยากรณ์ วิวรณ์ 10:7

ข่าวสารนั้นหวานชื่นแก่พวกมิลเลอร์ไรต์ เมื่อคำพยากรณ์เรื่องเวลาแห่งอิสลามของวิบัติประการที่สองได้สำเร็จลง
ตรงตามที่พวกมิลเลอร์ไรต์ได้พยากรณ์ไว้ล่วงหน้าก่อนวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840
ข่าวสารนั้นกลับกลายเป็นขมในท้อง ณ ความผิดหวังครั้งใหญ่ของวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844
ทันทีที่ยอห์นกล่าวจบในการแสดงให้เห็นประวัติศาสตร์ระหว่างปี 1840 ถึง 1844
เขาได้รับแจ้งว่าเขาจะต้องกระทำการสิ่งเดียวกันนั้นอีกครั้งหนึ่ง (กล่าวคำพยากรณ์)
แล้วจากนั้นเขาถูกบอกให้วัดกรุงเยรูซาเล็ม และเมื่อเขากระทำเช่นนั้น
เขาก็กำลังสอดคล้องกับคำพยากรณ์ของเศคาริยาห์เรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือกกรุงเยรูซาเล็ม
นับตั้งแต่วันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เป็นต้นไป ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ถูกนำเสนอในฐานะเป็น
“วันทั้งหลายแห่งพระสุรเสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ด” “วันทั้งหลาย” แห่งข่าวสาร (พระสุรเสียง)
ของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ด (วิบัติประการที่สาม) เป็นตัวแทนของช่วงระยะเวลาหนึ่งซึ่งพระลักษณะแห่งพระเจ้าของ
พระคริสต์จะทรงถูกรวมเข้ากับมนุษยชาติอย่างถาวร ผู้ซึ่งจะเป็นหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น
งานนั้นได้ล่าช้าออกไปเพราะการกบฏในปี 1863 และในวันที่ 9/11 การเปาตรของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ด
(วิบัติประการที่สาม) ก็ได้เริ่มเปล่งเสียงขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

ในประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเลือกกรุงเยรูซาเล็มเพื่อประทับพระนามของพระองค์ไว้ ณ
ที่นั่น และ “พระนาม” ของพระองค์ก็คือพระลักษณะของพระองค์
เยรูซาเล็มและศิโยนได้รับการกล่าวถึงโดยเศคาริยาห์เมื่อท่านกล่าวว่า
“เราหวงแหนเยรูซาเล็มและศิโยนด้วยความหวงแหนอย่างยิ่งใหญ่” และต่อจากนั้นว่า
“พระเยโฮวาห์จะทรงปลอบโยนศิโยนอีก และจะทรงเลือกเยรูซาเล็มอีก”
ศิโยนได้รับการปลอบโยนเมื่อได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็น “ผู้ปลอบโยน”
การปลอบโยนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เริ่มต้นขึ้นในวันที่ 9/11 ซึ่งสอดคล้องกับการที่พระคริสต์ทรงระบาย
ลมหายใจเหนือเหล่าสาวกภายหลังการเสด็จลงมาจากฟ้าพระบิดาหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระ
องค์ การสำแดงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เพิ่มพูนขึ้นอย่างมากในวันฟื้นเทคอสต์
ฤดูกาลนั้นเริ่มต้นด้วยการที่เครื่องถ้วยผลแรกถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตาย
และสิ้นสุดลงด้วยเครื่องถ้วยผลแรกของวันฟื้นเทคอสต์ เมื่อทั้งโลกในเวลานั้นได้ยินข่าวสารนั้นแล้ว

“จงปลอบโยน จงปลอบโยนชนชาติของเรา” พระเจ้าของท่านตรัสดังนี้
“จงกล่าวแก่เยรูซาเล็มด้วยถ้อยคำปลอบประโลม และร้องบอกนางว่า

การสงครามรับใช้ของนางสิ้นสุดลงแล้ว ความชั่วช้าของนางได้รับการอภัยแล้ว
เพราะนางได้รับจากพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์เป็นสองเท่าสำหรับบาปทั้งสิ้นของนาง” อีซยาห์ 41:1, 2

คนหนึ่งแสนสับสนสิ้นชีพถูกประทับตราเมื่อ “ความชั่วช้าของเขาได้รับการอภัยแล้ว”
เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ไม่นาน
ขณะที่พวกเขาถูกชูขึ้นเป็นเครื่องถวายผลแรกแบบพื้นเทคอสต์
ในระหว่างที่ได้รับการเพลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไรชอบเขต
ดังที่พวกเขาได้เป็นแบบล่วงหน้าไว้ในวันพื้นเทคอสต์ การโปรยปรายของฝนที่เริ่มต้นขึ้นในเหตุการณ์ 9/11
กลายเป็นการเพลงมาอย่างเต็มบริบูรณ์ในเวลากฎหมายวันอาทิตย์ ในประวัติศาสตร์นั้น
จากเครื่องถวายผลแรก ณ 9/11 ไปจนถึงเครื่องถวายผลแรกในเวลากฎหมายวันอาทิตย์
เมื่อคนหนึ่งแสนสับสนสิ้นชีพถูกประทับตราและจัดเตรียมเป็นเครื่องถวายเพื่อจะถูกชูขึ้นเป็นธงสัญญาณ
ตั้งแต่กฎหมายวันอาทิตย์จนถึงการสิ้นสุดแห่งเวลาการทดลอง
ประวัติศาสตร์นั้นถูกแทนไว้โดยพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบแปดสามข้อแรก ซึ่งประกาศการล่มสลายของบาปโลน
อันเป็นสัญลักษณ์ตามพระคัมภีร์ที่แทนความหมายของ “การทวิคูณ”

ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีอำนาจยิ่งใหญ่
และแผ่นดินโลกก็สว่างไสวด้วยสง่าราศีของท่านนั้น และท่านได้ร้องด้วยเสียงอันดังกล่าว
“บาปโลนมหานครล่มแล้ว ล่มแล้ว และได้กลายเป็นที่สถิตของพวกปีศาจ
เป็นที่ชุมนุมของวิญญาณโสโครกทุกชนิด และเป็นกรงของนกทุกตัวที่ไม่สะอาดและน่ารัง
เพราะว่าบรรดาประชาชาติทั้งปวงได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของการล่วงประเวณีของนาง
และบรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนาง
และบรรดาพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกได้มั่งคั่งขึ้นด้วยความพุ่มเพี้ยงอันสิ้นเหลือของนาง” วิวรณ์ 18:1-3

ตลอดทั่วพระคัมภีร์ การกล่าวถ้อยคำหรือวลีซ้ำเป็นสองเท่าเป็นภาพแทนความสำเร็จครบถ้วนของการล่มสลาย
ของบาปโลนในวาระสุดท้าย นี่คือเครื่องหมายประจำพระองค์ของอัลฟาและโอเมกา
ผู้ทรงสำแดงจุดจบของสิ่งหนึ่งด้วยจุดเริ่มต้นของสิ่งนั้นเสมอ
การล่มสลายทั้งสองครั้งของบาปโลนถูกแสดงไว้โดยนิมโรดและเบลชัสซาร์ นิมโรดคือจุดเริ่มต้นของบาปโลน
เมื่อมันยังเป็นเพียงบาเบล การล่มสลายของนิมโรดเป็นภาพแทนการล่มสลายของเบลชัสซาร์
และสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองกับทูตสวรรค์ในวิวรณ์บทที่สิบแปดก็คือ การล่มสลายของนิมโรด ณ
จุดเริ่มต้นของบาปโลน เป็นภาพแทนการล่มสลายของเบลชัสซาร์ ณ จุดจบ
เพราะอัลฟาและโอเมกาทรงสำแดงจุดจบของสิ่งหนึ่งด้วยจุดเริ่มต้นของสิ่งนั้นเสมอ

หอคอยของนิมโรดถูกทำลายลงเพื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งการล่มลงของเขา
และเขาเป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงการพังทลายของตึกแฝดในเหตุการณ์ 9/11
การล่มลงของเบลชัสซาร์คือถ้อยคำที่เขียนไว้บนผนัง ซึ่งเป็นเครื่องหมายถึงจุดสิ้นสุดแห่งการครอบครองเจ็ดสิบ
ปีของบาปโลนในฐานะราชอาณาจักรแรกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์
และด้วยเหตุนี้จึงเป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงการล่มลงของสหรัฐอเมริกาเมื่อสิ้นสุด “เจ็ดสิบปี”
เชิงสัญลักษณ์ในอีซยาห์ 23 “ตามวันเวลาของภคินีองค์หนึ่ง”
ซึ่งเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ปี 1798 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์
ถ้อยคำที่เขียนบนผนังของเบลชัสซาร์
เป็นตัวแทนถึงเวลาที่กำแพงแห่งการแยกระหว่างคริสตจักรกับรัฐพังทลายลง ณ กฎหมายวันอาทิตย์
ซึ่งเป็นจุดเดียวกันกับที่ราชอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์สิ้นสุดลง
เช่นเดียวกับที่เบลชัสซาร์ถูกประหารในคืนนั้นเอง ลายมือที่เขียนบนผนังคือกฎหมายที่ถูกเขียนขึ้นซึ่งล้มล้าง
กำแพงแห่งการแยกระหว่างคริสตจักรกับรัฐในรัฐธรรมนูญ

“ประวัติศาสตร์” ที่ถูกนำเสนอไว้ตั้งแต่ 9/11 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ และต่อจากนั้นจนถึงการสิ้นสุดระยะแห่งพระกรุณาคุณต่อมนุษย์ และภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย คือช่วงเวลาในประวัติศาสตร์ซึ่งได้รับการเป็นสัญลักษณ์ไว้ภายในพระวจนะของพระเจ้า โดยการเข้าถ้อยคำหรือคำพูดเป็นสองเท่า ในช่วงเวลานั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์จะถูกเทลงมา โดยเริ่มต้นด้วยการประพรมตั้งแต่ 9/11 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ และหลังจากนั้นเป็นการเทลงมาอย่างเต็มเปี่ยม พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้รับการนำเสนอโดยพระคริสต์ว่าเป็น “องค์พระผู้พลอบประโลม” ผู้ซึ่งเมื่อเสด็จมาแล้ว จะทรงสำแดงสรรพสิ่งทั้งปวงแก่ประชากรของพระเจ้า

แต่พระผู้ทรงพลอบประโลมใจนั้น คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะทรงทำให้ท่านระลึกได้ถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่าน ยอห์น 14:26

พระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกถ่ายทอดแก่คนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันผ่านทาง “น้ำมันสีทอง” ซึ่งก็คือ “ฝน” ด้วย และก็คือ “พระผู้พลอบประโลม” ด้วย เมื่อทรงถูกสำแดงในฐานะ “พระผู้พลอบประโลม” พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงระบุถึงการสำแดงพิเศษประการหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ประชากรของพระเจ้าได้ครอบครองพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอเมื่อพวกเขาได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของพระกิตติคุณ แต่ในช่วงเวลาแห่งการฟื้นฟูอันศักดิ์สิทธิ์ที่แท้จริง “ดังเช่นในปีก่อน ๆ” เมื่อมีการสำแดงเป็นพิเศษของพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่คณะชนทั้งมวล พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกพรรณนาไว้ว่าเป็นพระผู้พลอบโยน ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น คณะชนทั้งมวลกำลังมีความทรงจำของตนได้รับการกระตุ้นโดยพระผู้พลอบโยน ขณะที่พระองค์ “ทรงนำทุกสิ่ง” ให้ “ระลึกขึ้นได้” สิ่งนี้ยืนยันว่าคนเหล่านั้นที่มีส่วนร่วมในการสำแดงนั้นมีประสบการณ์ที่แท้จริง เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีส่วนร่วมในกิจกรรมแห่งจิตใจของพวกเขา เพราะพระองค์ทรงมีอิทธิพลต่อกระบวนการคิด ในขณะที่ทรงนำ “ทุกสิ่ง” ให้พวกท่าน “ระลึกขึ้นได้”

ความทรงจำของมนุษย์เมื่อรวมกับองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น การวินิจฉัย สติปัญญา เหตุผล และมโนธรรม ก็ประกอบกันขึ้นเป็นธรรมชาติฝ่ายสูงของมนุษย์ ซึ่งอัครทูตเปาโลเรียกว่า “จิตใจ” ธรรมชาติฝ่ายสูงนั้นเป็นได้อย่างใดอย่างหนึ่ง คือเป็นจิตใจฝ่ายเนื้อหนัง หรือไม่ก็เป็นพระทัยของพระคริสต์

เพราะว่าจิตใจฝ่ายเนื้อหนังเป็นศัตรูกับพระเจ้า ด้วยว่าไม่ได้อยู่ใต้บังคับธรรมบัญญัติของพระเจ้า และที่จริงจะเป็นเช่นนั้นก็หาไม่ได้ โรม 8:7

เพราะว่าใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนจะสั่งสอนพระองค์ได้? แต่เรามีพระทัยของพระคริสต์ 1 โครินธ์ 2:16

ธรรมชาติต่ำกว่า หรือเนื้อหนังนั้น ประกอบด้วยระบบประสาท ระบบอารมณ์ และระบบฮอร์โมน ซึ่งสัมพันธ์กับประสาทสัมผัสทั้งหลาย อันเป็น “ทางเข้าสู่จิตวิญญาณ” ส่วนธรรมชาติสูงกว่านั้นได้รับการออกแบบไว้ให้ปกครองเหนือธรรมชาติต่ำกว่า ดังนั้นจึงถูกพรรณนาเป็นป้อมปราการ และป้อมปราการนั้นก็ตกอยู่ภายใต้การโจมตีจากประสาทสัมผัสทั้งหลาย (ธรรมชาติต่ำกว่า) อยู่เสมอ และการโจมตีนั้นก็กระทำต่อป้อมปราการผ่านทางเข้าสู่ป้อมปราการ ภายในป้อมปราการแห่งธรรมชาติสูงกว่านั้นมีศูนย์บัญชาการอยู่ หรือสิ่งที่ซิสเตอร์ไวท์เรียกว่า “ป้อมค่ายชั้นใน” ป้อมค่ายชั้นในนี้คืออภิสุทธิสถานในสถานนมัสการ ซึ่งถูกแบ่งออกเป็นสองส่วนพื้นฐาน ลานชั้นนอกคือเนื้อหนัง หรือธรรมชาติต่ำกว่า และการเข้าสู่ลานชั้นนอก หรืออีกนัยหนึ่ง การนำเลือดเข้าไปยังสุทธิสถานนั้น จำเป็นต้องผ่านมานหรือผ้าคลุมเสียก่อน

ลานชั้นนอกมีมานอยู่ทั้งสองด้านเป็นขอบเขตกำกับไว้

โดยทางใหม่และมีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดไว้สำหรับเรา ผ่านมานั้น คือพระกายเนื้อของพระองค์ ฮีบรู 10:20

สถานนมัสการถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน คือ ลานชั้นนอกและสถานบริสุทธิ์ และสถานบริสุทธิ์นั้นก็แบ่งออกเป็นสองส่วนอีก เช่นเดียวกับธรรมชาติฝ่ายสูง ธรรมชาติฝ่ายสูงนั้นแยกออกเป็นสองขอบเขต หนึ่งในขอบเขตเหล่านั้นถูกแสดงเป็นห้องบริสุทธิ์ และอีกขอบเขตหนึ่งเป็นห้องบริสุทธิ์ที่สุด ห้องบริสุทธิ์เป็นภาพแทนของกิจกรรมทางจิตที่จำเป็นต่อการที่มนุษย์จะดำรงหน้าที่ได้ แต่ห้องบริสุทธิ์ที่สุดคือขอบเขตที่ซึ่งพระเจ้าและมนุษย์พบกัน ห้องบริสุทธิ์ที่สุดคือห้องพระที่นั่งของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้กลับใจใหม่แล้วก็นั่งอยู่ในสวรรค์สถานร่วมกับพระคริสต์

และได้ทรงให้เราถูกยกขึ้นมาด้วยกัน และได้ทรงให้เรานั่งด้วยกันในสถานสวรรค์ในพระเยซูคริสต์ เอเฟซัส 2:6

ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้นำมาจากตอนหนึ่งซึ่งในหลายข้อก่อนหน้านั้น แต่ยังคงอยู่ในกระแสความคิดเดียวกันอย่างแท้จริง พระเยซูประทับอยู่ในสวรรค์สถาน เช่นเดียวกับประชากรของพระองค์ด้วย.

ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และทรงประทับพระองค์ไว้เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรค์สถาน เอเฟซัส 1:20

พระคริสต์และประชากรของพระองค์ประทับร่วมกันอยู่ในอภิสุทธิสถาน พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว จากนั้นได้ประทับลงในสถานสวรรค์ และประชากรของพระองค์ก็ถูกทรงชูขึ้นและให้นั่งอยู่ในห้องพระที่นั่งแห่งอภิสุทธิสถาน เปาโลระบุว่า บรรดาผู้ที่ถูกชูขึ้นในข้อหานั้น ได้รับการทำให้เป็นขึ้นจากความบาปในข้อก่อนหน้าแล้ว

แม้เมื่อเราทั้งหลายตายแล้วในการบาป พระองค์ก็ทรงกระทำให้เราใช้ชีวิตร่วมกับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดก็โดยพระองค์) และได้ทรงให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาด้วยกัน และได้ทรงให้เรานั่งด้วยกันในสถานที่ฝ่ายสวรรค์ในพระเยซูคริสต์ เอเฟซัส 1:5, 6

ความสำเร็จอย่างสมบูรณ์ของข้อความจากพระธรรมเอเฟซัสนั้น คือพยานทั้งสองแห่งพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด คือทั้งสองซึ่งได้รับการเป็นขึ้นจากตายแล้วถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์เป็นองสัญญญาณ—และอีกทั้งเพื่อจะได้นั่งในสถาน ที่ฝ่ายสวรรค์ด้วย ในอภิสุทธิสถาน

พยานทั้งสองเป็นตัวแทนของมนุษยชาติในพระทรงสถิตของพระเจ้าโดยตรง และเหตุอันชอบธรรมที่เขาทั้งสองได้นั่งอยู่ที่นั่นก็คือตราซึ่งแต่ละคนมีอยู่ ตรานั้นคือตราประทับของพระเจ้า และตราประทับของเจ้านั้นหมายถึงว่ามนุษย์ได้กลายเป็นหนึ่งเดียวกับพระลักษณะฝ่ายพระเจ้า และตรานั้นแสดงให้เห็นโดยข้อเท็จจริงที่ว่าพระผู้พลบโยน ผู้ทรงเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงสถิตอยู่ภายในอภิสุทธิสถานแห่งธรรมชาติที่สูงกว่าของ "พวกเขา" อภิสุทธิสถานคือห้องพระที่นั่งของพระเจ้า ที่ซึ่งพระลักษณะฝ่ายพระเจ้าและมนุษย์ถูกรวมเข้าด้วยกัน และมันเป็น ภาพแทนของพระวิหารฝ่ายมนุษย์ซึ่งธรรมชาติที่สูงกว่าของมนุษย์นั้นมียุทธิสถานซึ่งทั้งพระลักษณะฝ่ายพระเจ้าและมนุษยชาติประทับนั่งร่วมกัน |

การเทพะวิญญาณของ "พระผู้พลบโยน" คือการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน และสิ่งนี้เป็นเครื่องหมายแห่งการเปลี่ยนแปลงในประวัติศาสตร์แห่งความรอด เพราะในเวลานั้น

คริสตจักรเปลี่ยนจากคริสตจักรนักรบไปเป็นคริสตจักรผู้มิชชัน ในเวลานั้น
คริสตจักรเปลี่ยนจากขบวนการเลาดีเซียของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน
ไปสู่ขบวนการฟีลาเดลเฟียของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ในเวลานั้น
คริสตจักรเปลี่ยนจากประสบการณ์ของคริสตจักรที่เจ็ด ไปสู่ประสบการณ์ของคริสตจักรที่หก
และคริสตจักรที่หกคือพวกมิลเลอไรต์ ลักษณะเชิงพยากรณ์ประการหนึ่งของคริสตจักรที่หกคือฟีลาเดลเฟีย
ตามที่ทำสำเร็จเป็นจริงโดยขบวนการมิลเลอไรต์ ก็คือ มันไม่เคยเป็นคริสตจักรเลย
มันเป็นเพียงขบวนการเท่านั้นตลอดมาจนถึงปี 1856 เมื่อไวด์ทั้งสองระบุว่าขบวนการนั้นเป็นเลาดีเซีย
อีกเจ็ดปีต่อมา คริสตจักรที่มีสถานะตามกฎหมายจึงได้ถูกก่อตั้งขึ้น.

การเปลี่ยนแปลงในทางความรอด ณ เวลาที่กฎหมายวันอาทิตย์มีผลบังคับนั้น
ได้ถูกเป็นแบบไว้โดยการเปลี่ยนแปลงในทางความรอด ณ วันเพ็นเทคอสต์
ซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการสถาปนาพระคริสต์ให้ทรงดำรงตำแหน่งมหาปุโรหิต

“การหลังลงมาในวันเพ็นเทคอสต์เป็นการประกาศจากสวรรค์ว่าพิธีสถาปนาของพระผู้ไถ่ได้สำเร็จแล้ว
ตามพระสัญญาของพระองค์
พระองค์ได้ทรงส่งพรวิญญานบริสุทธิ์จากสวรรค์มายังบรรดาผู้ติดตามของพระองค์
เพื่อเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์ ในฐานะปุโรหิตและกษัตริย์
ได้ทรงรับสิทธิอำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก
และทรงเป็นองค์ผู้รับการเจิมเหนือประชากรของพระองค์” กิจการของอัครทูต, 38.

เมื่อฝนปลายฤดูถูกเทลงอย่างไร้ขีดจำกัดเหนือคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ณ เวลาของกฎหมายวันอาทิตย์
สิ่งนั้นจะเป็น “การสื่อสารจากสวรรค์” ว่าคริสตจักรนักรบได้สิ้นสุดลงแล้ว และคริสตจักรผู้มิชชันได้มาถึงแล้ว
การสถาปนาพระคริสต์ ณ วันเพ็นเทคอสต์ในสถานะนักรบเป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงการเจิมคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ณ เวลาของกฎหมายวันอาทิตย์

การเทพะวิญญานแบบ “เพ็นเทคอสต์ล” ซึ่งชี้ชัดว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ถูกเจิมนั้น
เป็นภาพแทนการทรงได้รับการเจิมของพระองค์ในพิธีเปิดอย่างเป็นทางการในสวรรค์
แต่พระองค์ก็ได้ทรงรับการเจิมแล้วในการรับบัพติศมาของพระองค์ด้วย บัพติศมาของพระองค์ (9/11)
จนถึงเพ็นเทคอสต์ (กฎหมายวันอาทิตย์)
ได้รับการเป็นภาพแทนอีกครั้งหนึ่งในอีกสามปีครึ่งหลังจากบัพติศมาของพระองค์ โดยผ่านการสิ้นพระชนม์
การฝังพระศพ และการฟื้นคืนพระชนม์จริงของพระองค์ (เทศกาลผลแรก) ฉะนั้น 9/11
จึงได้รับการเป็นภาพแทนทั้งในการรับบัพติศมาของพระองค์และในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ การฟื้นคืน
พระชนม์เชิงสัญลักษณ์ของพระองค์และการฟื้นคืนพระชนม์ตามตัวอักษรของพระองค์เป็นจุดเริ่มต้นของเส้นคำ
พยากรณ์สองเส้น ซึ่งแต่ละเส้นสิ้นสุดลงที่เพ็นเทคอสต์
ประวัติศาสตร์ทั้งสองเริ่มต้นด้วยการฟื้นคืนขึ้นของเครื่องบูชาผลแรก

แต่บัดนี้ พระคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และได้ทรงเป็นผลแรกแห่งบรรดาผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว
เพราะว่าโดยมนุษย์คนหนึ่งความตายจึงมาถึง โดยมนุษย์คนหนึ่งการเป็นขึ้นจากความตายจึงมาถึงด้วย
เพราะว่าในอาดัมทุกคนต้องตายฉันใด ในพระคริสต์ทุกคนก็จะได้รับชีวิตฉันนั้น
แต่ทุกคนจะเป็นไปตามลำดับของตน คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก
แล้วภายหลังคือบรรดาผู้ที่เป็นของพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จมา 1 โครินธ์ 15:20-23

พระคริสต์ทรงเป็นเครื่องถวายผลแรกในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ อันเป็นเครื่องหมายถึงการเริ่มต้นของ
“ฤดูเพ็นเทคอสต์” ซึ่งสิ้นสุดลงด้วยเครื่องถวายผลแรกแห่งเพ็นเทคอสต์
การฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์คือข้าวบาร์เลย์ และข้าวสาลีคือบรรดาผู้ที่ “ภายหลัง” คือ

“เป็นของพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จมา” บรรดาผู้ที่เป็ “ภายหลัง” แห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์นั้น คือ “ผู้ที่เป็ของพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จมา” ดังนั้น จึงเป็นภาพแทนของการรวบรวมขั้นสุดท้ายของดวงวิญญาณผู้ซื่อสัตย์เมื่อสิ้นยุคโลก ดังที่มีภาพแทนไว้โดยวิญญาณสามพันดวงซึ่งถูกรวบรวมในวันฟื้นเทคอสต์.

ข้อนี้ยังกล่าวถึงการเป็นขึ้นจากตายในแง่ของความตายด้วย ความตายเริ่มต้นกับอาดัมและตกทอดมาถึงมนุษย์ทั้งปวง แต่ก็เป็ไปตาม “ลำดับ” “ใน” พระธรรมกิจการเปโตรบันทึกไว้ว่า เมื่อพระธรรมโยเอลกำลังสำเร็จอยู่ในเวลานั้น มนุษย์จะต้องสงบบาปของตนไปสู่อการพิพากษาล่วงหน้า เพื่อว่าบาปเหล่านั้นจะถูกลบออกไป เมื่อวาระแห่งความขึ้นบานจะมาจากพระพักตร์ของพระผู้ลอบประโลม พระคริสต์มิได้ทรงทอดพระเนตรไปยังบรรดาหนังสือแห่งการพิพากษาเพื่อลบบาปในเวลานั้น เพราะการพิพากษายังอยู่ห่างออกไปอีกกว่าสิบแปดร้อยปี

การอ้างถึงคำว่า “ทุกคนตามลำดับของตน” เริ่มต้นที่อาดัม และดังนั้นจึงชี้ให้เห็นถึงการพิพากษาคนตายตั้งแต่อาดัมเป็นต้นมา จนกว่ายุคแห่งการฟื้นฟูจะมาถึง เมื่อฝนชุกปลายฤดูมาถึง การพิพากษาจึงย้ายจากคนตายไปสู่คนเป็น ในช่วงเวลาที่ข้อพระคัมภีร์นี้เป็นภาพแทนอยู่ (นับจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์จนถึงวันฟื้นเทคอสต์) ตั้งแต่ผลแรกของข้าวบาร์เลย์จนถึงผลแรกของข้าวสาลี ฝนกำลังตกอยู่ระหว่างการพิพากษาคนเป็น และขณะที่ฝนตกนั้น ชาวสารซึ่งฝนเป็นภาพแทนก็กำลังแยกข้าวสาลีออกจากข้าวละมาน ที่กฎหมายวันอาทิตย์ ซึ่งก็คือวันฟื้นเทคอสต์ ข้าวสาลีจะไม่ปะปนกับข้าวละมานอีกต่อไป และเครื่องถ้วยผลแรกแห่งข้าวสาลีคือขนมปังโบกสองก้อนก็ถูกยกขึ้น กระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ตั้งแต่ 9/11 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ ยังเป็นภาพแทนไว้ด้วยในมาลาคียบทที่สาม เมื่อทูตแห่งพันธสัญญาทรงชำระและทรงล้างเผ่าเลวีด้วย และพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นด้วย “ไฟ” “ไฟ” เป็นสัญลักษณ์ของชาวสาร ดังที่ปรากฏโดยสิ้นเหมือนไฟในวันฟื้นเทคอสต์ ในประวัติศาสตร์ที่กำลังพิจารณาอยู่นี้ การแยกคนสองจำพวกซึ่งก่อให้เกิดหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ผู้ซึ่งเป็นขนมปังโบกสองก้อนอันเป็นภาพแทนของผลแรกแห่งวันฟื้นเทคอสต์นั้น จะต้องถูกบออย่างทั่วถึง เพราะพวกเขาเป็นเครื่องถ้วยเพียงอย่างเดียวที่มีเครื่องหมายแห่งบาปรวมอยู่ด้วย

ขนมปังถ้วยแบบโบกสองก้อนนั้นมีเชื้อ และเชื้อเป็นสัญลักษณ์ของบาป เชื้อนั้นถูกทำลายในไฟแห่งเตาอบ ดังที่เป็นภาพแทนของไฟชำระของทูตแห่งพันธสัญญา อิสยาห์ในบทที่ยี่สิบเจ็ดชี้ให้เห็นถึงการโต้แย้งที่เริ่มต้นขึ้น ณ 9/11 ซึ่งท่านเรียกว่า “วันแห่งลมตะวันออก” ข้อความตอนนั้นสอนว่า บาปของอิสราเอลได้รับการลบล้างก็โดยผ่านทาง การโต้แย้งนั่นเอง “การโต้แย้ง” นั้นเป็นระหว่างชาวสารฝนปลายฤดูแท้กับชาวสารฝนปลายฤดูเทียมทั้งปวงที่มีอยู่ ชาวสารคือ “ไฟ” และ “ไฟ” คือสิ่งที่ทูตแห่งพันธสัญญาทรงใช้เพื่อชำระและกวาดล้าง การโต้แย้งเกี่ยวกับชาวสารฝนปลายฤดูได้ขจัดเชื้อออกจากเครื่องบูชาข้าวสาลีผลแรกแห่งฟื้นเทคอสต์ที่ถูกชูขึ้น ในเวลาแห่งกฎหมายวันอาทิตย์ หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้นคือเครื่องบูชาข้าวสาลีผลแรกแห่งฟื้นเทคอสต์ ผู้ซึ่งมีชัยโดยการทรงทำให้ชอบธรรมด้วยพระโลหิตของพระองค์ และโดยการทรงชำระให้บริสุทธิ์ผ่านคำพยานของพวกเขา เพราะแม้พระวจนะจะเป็นสิ่งที่ชำระให้บริสุทธิ์ แต่ก็กระทำเช่นนั้นได้ก็ต่อเมื่อพระวจนะนั้นถูกถ่ายทอดออกมาเป็นชาวสาร การนำเสนอชาวสารทำให้หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนดำรงชีวิตอยู่ และการนำเสนอชาวสารฝนปลายฤดูเทียมก่อให้เกิดความตาย

และพวกเขาได้มีชัยเหนือมันด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และด้วยถ้อยคำแห่งคำพยานของพวกเขา และพวกเขามีได้รักชีวิตของตนจนถึงแก่ความตาย วิวรณ์ 12:11

คนหนึ่งแสนสับสนสิ้นดีติดตามพระคริสต์ในการมีชัยเหนือสิ่งที่พระองค์ได้ทรงมีชัยเหนือ เพราะในเชิงคำพยากรณ์ พวกเขาติดตามพระคริสต์.

คนเหล่านี้คือผู้ที่มิได้ถูกทำให้เป็นมลทินกับผู้หญิงทั้งหลาย เพราะเขาเป็นพรหมจารี คนเหล่านี้คือผู้ที่ติดตามพระเมษโปดกไปทุกหนแห่งที่พระองค์เสด็จไป คนเหล่านี้ได้รับการไถ่ออกจากท่ามกลางมนุษย์ เป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก วิวรณ์ 14:4

ที่นี่ในข้อสี่ของวิวรณ์บทที่สิบสี่ คนหนึ่งแสนสับสนสิ้นดีคนถูกระบุว่าเป็น "ผลแรก" พวกเขาถูกระบุว่าเป็น "พรหมจารี" และพระวิญญาณแห่งการดลใจได้แจ้งแก่เราว่า อุปมาเรื่องพรหมจารีสิบคนในมัทธิวบทที่ยี่สิบห้า แสดงให้เห็นประสบการณ์ของชนอาเวนต์ิสต์ ไม่เพียงแต่พวกเขาเป็น "พรหมจารี" เท่านั้น พวกเขายังมิได้ "เป็นมลทินกับผู้หญิง" ด้วย

เพราะกระบวนการแห่งการทดสอบและการแยกออกซึ่งก่อให้เกิดคนหนึ่งแสนสับสนสิ้นดีคนนั้น ได้ก่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างคนหนึ่งแสนสับสนสิ้นดีคนกับศาสนาเท็จ "ทั้งสิ้น" "เหล่านี้" ติดตามพระเมษโปดกไปทุกหนแห่งที่พระองค์เสด็จไป และในฐานะเครื่องถวายผลแรก พวกเขาจำต้องติดตามพระคริสต์ในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการเป็นขึ้นจากความตายของพระองค์.

ในวิวรณ์ บทที่สิบเอ็ด ข้อสิบเอ็ด พยานทั้งสองซึ่งจะต้องถูกยกขึ้นเป็นธงสัญญาณนั้น ถูกฆ่าเสียก่อน แล้วภายในสามวันครึ่งพวกเขาก็ฟื้นคืนขึ้นมาเป็นเครื่องถวายผลแรก ดังเช่นพระคริสต์ เครื่องถวายผลแรกซึ่งได้เป็นและยังคงเป็นพระคริสต์นั้น รวมถึงการที่พระโลหิตแห่งพันธสัญญาถูกหลั่งออก เพื่อไถ่บรรดาผู้ที่ได้ล้มละลายด้วยประสบการณ์แบบเลาตีเซียด้วย ในข้อเดียวคือ (ข้อสี่)

บทสรุปโดยย่อทั้งหมดนี้ของแนวต่าง ๆ

แห่งแสงสว่างเชิงพยากรณ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับคนหนึ่งแสนสับสนสิ้นดีได้ถูกแสดงไว้ และสิ่งนี้ได้ถูกแสดงไว้ในวิวรณ์ 144 โดยพระหัตถ์ของฟิลโมนี ผู้ทรงนับจำนวนอันน่าอัศจรรย์ การเข้าเป็นสองเท่าในพระคัมภีร์เป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์แห่งฝนชุกปลายฤดู และฝนชุกปลายฤดูนั้นคือที่และเวลาเมื่อองค์พระผู้ลอบประโลมถูกหลงเหนือประชากรของพระเจ้า

เท้าของผู้ที่นำชาวดีมา ช่างดงามยิ่งบนภูเขา คือผู้ที่ประกาศสันติสุข ผู้ที่นำชาวดีแห่งสิ่งดีมา ผู้ที่ประกาศความรอด ผู้ที่กล่าวแก่ศิโยนว่า "พระเจ้าของท่านทรงครอบครองอยู่!" ยามเผ่าร้างของเจ้าจะเปล่งเสียงขึ้น เขาทั้งหลายจะร้องเพลงพร้อมกันด้วยเสียงเดียวกัน เพราะเขาจะเห็นต่อหน้าต่อตา เมื่อพระยาห์เวห์จะทรงนำศิโยนกลับคืนมา จงเปล่งเสียงด้วยความชื่นบาน จงร้องเพลงพร้อมกันเถิด โอ ซากปรักหักพังแห่งเยรูซาเล็ม เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงลอบประโลมประชากรของพระองค์แล้ว พระองค์ได้ทรงไถ่เยรูซาเล็มแล้ว พระยาห์เวห์ได้ทรงเผยพระกรบิสุทธิของพระองค์ต่อหน้าต่อตานานาประชาชาติทั้งสิ้น และที่สูญปลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะได้รับความรอดของพระเจ้าของเรา จงออกไปเถิด จงออกไปเถิด จงออกไปจากที่นั่น อย่าแตะต้องสิ่งที่ไม่สะอาด จงออกไปจากท่ามกลางนาง จงชำระตนให้สะอาด ผู้ที่ห้ามภาชนะของพระยาห์เวห์ อิสยาห์ 52:7-11

ศิโยน H6726 เป็นคำเดียวกับ H6725 ซึ่งหมายถึง "ความหมายแห่งความเด่นชัด; เสาหลักอันเป็นอนุสรณ์หรือเป็นเครื่องหมาย: - หมายถึง, ชื่อเรื่อง, เครื่องหมายบอกทาง" ศิโยนเป็นสัญลักษณ์ของธงสำคัญของคนหนึ่งแสนสับสนสิ้นดี และในข้อความตอนนี้พวกเขาได้รับฝนชุกปลายฤดูแล้ว เพราะพวกเขาได้ประกาศและนำเสนอชาวดีแห่งสันติสุขแล้ว สิ่งที่จะบ่งชี้ความจริงนั้นอย่างเจาะจงอีกประการหนึ่งคือ พวกเขาเห็น "ตาต่อตา" ซึ่งเป็นภาพแทนของเหล่าสาวกในวันฟื้นเทคอสด์

เพราะช่วงเวลาสิบวันก่อนถึงวันเพ็ญเทศกาลอีสเตอร์เป็นภาพแทนของระยะเวลาแห่งการรวมเป็นหนึ่ง องค์พระผู้เป็นเจ้า “ทรง” (อันแสดงถึงกาลอดีต) ได้ทรงกระทำสิ่งสามประการสำเร็จแล้วเพื่อคนเหล่านั้นที่นำชาวติมา กล่าวคือ พระองค์ได้ “ทรงปลอมโยนประชากรของพระองค์” “ทรงไถ่กรุงเยรูซาเล็ม” และ “ทรงเผยพระกรบริสุทธิ์ของพระองค์ต่อหน้าต่อตานานาประเทศทั้งสิ้น”

พระองค์ทรง “ปลอมปลอม” ประชากรของพระองค์ ณ 9/11 เป็นการกำหนดจุดเริ่มต้นของกระบวนการทดสอบตามมาลาคีย์บทที่สาม ซึ่งสิ้นสุดลงเมื่อถึงกฎหมายวันอาทิตย์ เมื่อพระองค์ทรงชูงแห่งเครื่องบูชาผลแรกขึ้น ดังที่สำแดงโดยการ “ทรงเผยพระกรบริสุทธิ์ของพระองค์ต่อหน้าต่อตานานาประเทศทั้งสิ้น” พระองค์ทรงปลอมปลอม ทรงไถ่ และทรงยกชูคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนขึ้น ณ 9/11 พระองค์ทรงปลอมปลอมและทรงเริ่มกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ ซึ่งในการนั้นพระองค์ทรงไถ่ประชากรของพระองค์ แล้วทรงยกพวกเขาขึ้นเป็นธง หรือดังที่มาลาคีย์กล่าวว่า “เครื่องบูชาของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัย” “ดังเช่นในสมัยก่อน”

และท่านจะประทับนั่งตั้งผู้ถูกลงและชำระเงินให้บริสุทธิ์ และท่านจะชำระบรรดาบุตรแห่งเลวี และทำให้เขาบริสุทธิ์ด้วยทองคำและเงิน เพื่อเขาทั้งหลายจะได้นำเครื่องบูชาอันชอบธรรมมาถวายแด่พระยาห์เวห์ แล้วเครื่องบูชาของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยแด่พระยาห์เวห์ ดังเช่นในสมัยโบราณ และดังเช่นในปีเดือนก่อน ๆ มาลาคีย์ 3:3, 4

เราจะสรุปข้อพิจารณาของเราเกี่ยวกับ “น่านเท่าใด” ในบทความถัดไป

“พลัวผิดข้าวของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงชำระลานนาวดของพระองค์ให้หมดจดทั่วถ้วน และจะทรงรวบรวมข้าวสาลีของพระองค์เข้าไว้ในยุ้งฉาง’ มัทธิว 3:12 นี่เป็นคราวหนึ่งแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ โดยถ้อยคำแห่งความจริง แกลบกำลังถูกแยกออกจากข้าวสาลี เพราะเขาทั้งหลายมีความหยิ่งทะนงและถือว่าตนชอบธรรมเกินกว่าจะยอมรับคำตักเตือน ทั้งรักโลกเกินกว่าจะยอมรับชีวิตแห่งความถ่อมใจ หลายคนจึงหันหนีไปจากพระเยซู หลายคนยังคงกระทำเช่นเดียวกันนี้ในทุกวันนี้ จิตวิญญาณทั้งหลายกำลังถูกทดลองในวันนี้ เช่นเดียวกับที่เหล่าสาวกเหล่านั้นในธรรมศาลาแห่งคาเปอร์นาอุมเคยถูกทดลอง เมื่อความจริงถูกนำมาแต่ต้องจิตใจ พวกเขายอมเห็นว่าชีวิตของตนไม่สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า พวกเขามองเห็นความจำเป็นแห่งการเปลี่ยนแปลงตนเองอย่างสิ้นเชิง แต่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะรับเอางานแห่งการปฏิเสธตนเองนั้นขึ้นทำ เพราะฉะนั้น พวกเขาจึงโกรธเมื่อบาปของตนถูกเปิดเผย พวกเขาจากไปด้วยความขุ่นเคืองใจ ดังเช่นเหล่าสาวกที่ละจากพระเยซูไป พลังบ่นว่า ‘ถ้อยคำนี้ยากนัก ใครจะฟังได้?’” The Desire of Ages, 392.